

POSTANOWIENIE

Dnia 20 listopada 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Szewczyk

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 20 listopada 2012 r.,

sprawy **S. K. I.**

skazanego z art. 204 § 2 kk i innych

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Apelacyjnego

z dnia 18 kwietnia 2012 r., utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego z dnia

23 listopada 2011 r.,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddała kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zwalnia skazanego z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 18 kwietnia 2012 r., po rozpoznaniu między innymi apelacji wniesionej przez obrońcę S. K. I. utrzymał w mocy wyrok Sądu Okręgowego z dnia 23 listopada 2011 r.

W kasacji od wyroku Sądu Apelacyjnego obrońca skazanego w zasadzie powtórzył zarzut sformułowany wcześniej w apelacji, to jest rażącej obrazę prawa materialnego polegającej na stwierdzeniu, iż oskarżony nie spełnił warunków art. 60 § 3 k.k. obligatoryjnego nadzwyczajnego złagodzenia kary przy zawężeniu rozważań w tym zakresie do materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy II Ka ..., który zdaniem obrony także dawał podstawę do zastosowania tej instytucji, gdyż S. K. I. jako sprawca współdziałający z innymi osobami w popełnieniu przestępstw, ujawnił wobec organu powołanego do ich ścigania

informacje na temat tych osób, w tym również rolę jaką poszczególne osoby odgrywały w popełnieniu czynów zabronionych, jak również istotne okoliczności popełnienia przestępstw, przy jednoczesnym pominięciu materiału dowodowego wykorzystanego w toku innych postępowań przygotowawczych stanowiącego podstawę do przedstawienia zarzutów popełnienia szeregu przestępstw w tym zbrodni co najmniej trzem osobom, co winno skutkować zastosowaniem dyspozycji wskazanego przepisu.

W oparciu o tak sformułowany zarzut autor kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 18 kwietnia 2012 r., sygn. akt II AKa ..., w części dotyczącej S. K. I. oraz przekazanie sprawy temu sądowi do ponownego rozpoznania z uwzględnieniem zastosowania dyspozycji art. 60 § 3 k.k.

Sąd Najwyższy, zważył co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna.

Stosownie do treści art. 536 k.p.k. Sąd Najwyższy rozpoznaje kasację w granicach zaskarżenia i podniesionych zarzutów, a w zakresie szerszym tylko w wypadkach określonych w art. 435, 439 i 455 k.p.k., których nie ujawniono w sprawie. Oczywiście, kasacja może być wniesiona przez stronę od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego kończącego postępowanie (art. 519 k.p.k.). Może ona być wniesiona zarówno z powodu rażących wad prawnych, którymi jest dotknięty jedynie wyrok sądu odwoławczego, jak i z powodu tych wad prawnych wyroku sądu I instancji, których sąd odwoławczy nie skorygował, chociaż mógł i powinien był to uczynić w związku z rozpoznaniem apelacji. Zarzuty podniesione w kasacji pod adresem orzeczenia sądu I instancji podlegają rozważeniu przez sąd kasacyjny tylko w takim zakresie, w jakim to nieodzowne dla należytego rozpoznania zarzutów stawianych orzeczeniu sądu odwoławczego, nie jest bowiem funkcją kontroli kasacyjnej ponowne – „dublujące” kontrolę apelacyjną – rozpoznawanie zarzutów stawianych przez skarżącego orzeczeniu sądu I instancji (por. SN III KKN 148/96, OSNKW 1997, nr 1 – 2, poz. 12).

Jak już wspomniano Sąd Apelacyjny utrzymał zaskarżony wyrok w mocy, a więc nie czynił żadnych własnych ustaleń faktycznych oraz nie zmieniał kwalifikacji prawnej przestępstw przypisanych skazanemu S. K. I. W apelacji obrońca sformułował zarzut obrazy art. 60 § 3 k.k. polegającej na niezastosowaniu nadzwyczajnego złagodzenia kary wobec S. K. I. Obowiązkiem Sądu odwoławczego było rozpoznanie tego zarzutu (art. 433 § 2 k.p.k.) oraz wskazanie

dlaczego nie uznał go za zasadny (art. 457 § 3 k.p.k.). Kasacja nie formułuje obrazy wcześniej wspomnianych przepisów przez Sąd Apelacyjny, z czego można wnosić, że jej autor aprobeuje procedowanie Sądu odwoławczego. W opisanej sytuacji zawarty w kasacji zarzut obrazy art. 60 § 3 k.k., jako odnoszący się bezpośrednio do wyroku Sądu I instancji jest oczywiście bezzasadny.

Na marginesie, Sąd Najwyższy zauważa, że Sąd Apelacyjny trafnie przyjął, iż brak było przesłanek do zastosowania w stosunku do S. K. I. instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary unormowanego w art. 60 § 3 k.k. Akceptując w pełni, prezentowaną w uzasadnieniu wyroku, ocenę prawną zarzutu obrazy art. 60 § 3 k.k. (ponowionego w kasacji) nie ma potrzeby jej przytaczania (por. s. 23 – 24 uzasadnienia wyroku SA).

Podsumowując, Sąd Najwyższy oddalił kasację jako oczywiście bezzasadną oraz zwolnił skazanego z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.